

XENOPHANES (I)

5 Ath. (epit) 11. 18 p. 782a

οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
ἐγχείας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

6 Ath. 368e

πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου σκέλος ἤραο πῖον
ταύρου λαρινοῦ, τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν
τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἀφίξεται, οὐδ' ἀπολήξει,
ἔστ' ἂν ἀοιδάων ἦι γένος Ἑλλαδικόν.

7 Diogenes Laertius 8. 36 de Pythagora περὶ δὲ τοῦ ἄλλοτε
ἄλλον αὐτὸν γεγενῆσθαι Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ προσμαρτυρεῖ
ἣς ἀρχή·

⊗ νῦν αὖτ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον.

7a ὁ δὲ περὶ αὐτοῦ φησιν οὕτως ἔχει·

καὶ ποτέ μιν στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα
φασὶν ἐποικτίραι καὶ τότε φάσθαι ἔπος·
“παῦσαι, μηδὲ ράπιζ”, ἐπεὶ ἡ φίλου ἀνέρος ἐστὶν
ψυχὴ, τὴν ἔγνω φθειγξαμένης αἰῶν”.

8 Diogenes Laertius 9. 19

ἤδη δ' ἐπτά τ' ἔασι καὶ ἐξήκοντ' ἐνιαυτοὶ
βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν·
ἐκ γενετῆς δὲ τότε ἦσαν εἴκοσι πέντε τε πρὸς τοῖς,
εἶπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.